

Outlander

Hó és hamu lehelete I. kötet

Filmsorozatként
is hódít!

*fine
selection*

DIANA GABALDON

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

DIANA GABALDON

A BREATH OF SNOW AND ASHES

hó és hamu lehelete

Az Outlander-sorozat hatodik része

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Prológuş

Az idő sok tekintetben olyan, mint Isten, azt mondják.

Ott van a mindig is létező és véget nem érő természete. Aztán a mindenekfelettsége, hiszen semmi sem állhat ellen az időnek, nem igaz? Sem a hegyek, sem az ember.

És az idő persze minden sebet begyógyít. Ha elég idő jut rá, minden megoldódik. Minden fájdalom elmúlik, minden nehézség eltűnik, minden veszteség jelentőségét veszti.

Hamut a hamunak, port a pornak. Emlékezz, ember: mert por vagy te s ismét porrá leszel.

És ha az idő Istenhez hasonlatos, akkor, úgy hiszem, az emlékezés pedig az ördöghöz.

ELSŐ RÉSZ

A HÁBORÚ ELŐSZELE

Félbeszakadt beszélgetés

A kutya érezte meg őket először. Bármilyen sötét is volt, Ian Murray inkább érezte, mintsem látta, hogy a lába mellett Rollo felkapja a fejét és hegyezi a fülét. Kezét a kutya nyakára tette, és érezte, hogy az idegesen felborzolja a szőrét.

Annyira egymásra hangolódtak már, hogy Ianben nem is fogalmazódott meg tudatosan a gondolat, hogy „Emberek”, csak a késére tette a másik kezét, és fekvé maradt. Figyelt.

Az erdő csendes volt. Órák múlva érkezik csak a hajnal, és a levegő a templomok atmoszféráját idézte, ahogy a nedvesség, mint a tömjén, köd formájában párolgott ki és szállt fel a földből. Egy hatalmas, kidőlt tulipánfa törzsére feküdt le pihenni, mert inkább az ászkarákok csípjék, mint a nyirkos hideg járja át. A kutyán tartotta a kezét, és várt.

Rollo morgott, halkan és folyamatosan duruzsolt, amit Ian szinte nem is hallott, de könnyedén megérezte, mert a morgás keltette rezgés végigfutott a karján, és minden idegszála kiélesedett. Nem aludt – éjszaka már csak ritkán aludt –, csak némán fürkészte a végtelen eget. Lekötötte szokásos vitája az Úrral. A csend azonban eltűnt Rollo mozdulatával. Ian lassan felült, lábát lerakta a földre, a félig elkorhadt fatörzs mellé. Szíve már hevesen dobogott.

Rollo figyelmeztetése nem változott, de hatalmas feje félrerándult, ahogy valami láthatatlant követett érzékszerveivel. Holdtalan, sötét éjszaka volt, és Ian csupán a fák halvány körvonalait és az éjszaka árnyait látta.

Aztán meghallotta őket. Az erdőben továbbhaladó emberek zaját. Jócskán odébb vannak, de gyorsan közelednek. Felállt, és egy balzsamfenyő sötét árnyékába bújt. Csetintett a nyelvével, mire Rollo abbahagyta a morgást, és utánaeredt, némán, akár egy farkas, akár az apja.

Ian pihenőhelye egy vadcsapásra nézett. Azok az emberek, akik azt követték, nem vadásztak.

Fehér emberek. Ezt különösnek találta, mégpedig nagyon is különösnek. Nem látta őket, de erre nem is volt szükség. Nagyon jellegzetes zajt csaptak. Az úton lévő indiánok sem utaztak halkan, és megannyi felföldi is, akik között valaha élt, képes volt szellemek módjára mozogni a fák között, mégis, Iannek szemernyi kétsége sem volt. Fém csörrent, azt hallotta. Lószerszám csörgését, ruhagombok csilingelését és cipőcsatok hangját.

Rengeteget. Olyan közel voltak, hogy érezte a szagukat. Előrehajolt, és becsukta a szemét, hátha kiszagol valami árulkodót róluk.

Állatbőröket vittek, most megérezte az alvadt vér és a kihűlt bundák szagát, ami valószínűleg felébresztette Rollót. De biztosan nem prémvadászok, ahhoz túl sokan vannak. A prémvadászok egyesével-kettesével járnak.

Szegény és mosdatlan emberek ezek. Nem prémvadászok és nem vadászok. Ebben az időszakban sok vadat lehet ejteni, de ezeken az embereken az éhség érződik. És az izzadság és az olcsó italok.

Már közel jártak, alig tízlábnyira lehettek onnan, ahol Ian állt. Rollo halkan felhorkantott, mire Ian megszorította az állat nyakán a szőrt, de az idegenek túl nagy zajt csaptak ahhoz, hogy hallják. Számolta az elhaladó lépteket, a vizesflaskák és lószeresdobozok koppanásait, a sajgó lábú morgásokat és a fáradt sóhajokat.

Huszonhárom embert számolt, meg volt velük egy... Nem is, két málhás számár. Hallotta a megrakott málhás kosarak nyikorgását és azt a jellegzetes nehéz légzést, ahogy egy megterhelt öszvér szokta venni a levegőt, mindig a panaszos reklamálás határán.

Az emberek nem vették volna észre őket, de egy pajkos fuvalat az öszvérek felé fújta Rollo szagát. Fűlsiketítő iázás hasított bele az erdő sötétjébe, és a fák között ijedt kiáltozás és törés-zúzás kezdődött. Ian már futásnak eredt, amikor pisztolylövés dördült a háta mögött.

– *A Dhia!* – Valami fejbe csapta, mire elterült a földön, arccal előre. Megölték?

Nem. Rollo aggodalmasan dugta nedves orrát a fülébe. Feje zúgott, mint egy méhkaptár, és fények villantak fel a szeme előtt.

– *Run! Ruith!* – suttogetta, és taszított egyet a kutján. – Fuss el! Menj! – A kutya nem tudta, mitévő legyen, csak morgott mély torokhangon. Ian nem látta, csak érezte, amikor a nagy test lendületet vett és nekiindult, majd bizonytalanul visszafordult.

– *Ruith!* – Ian feltámaszkodott négykézlábra, és addig nógatta a kutyát, amíg az végül engedelmeskedett és futásnak eredt, ahogy arra be lett tanítva.

Nem maradt idő arra, hogy Ian is elfusson, még akkor sem, ha sikerült volna talpra állnia. Hasra vetette magát, kezét-lábát mélyen beledugta az avarszőnyegbe, és őrült tekergéssel beásta magát.

Egy talp a lapockái közé taposott, és bár kiszaladt belőle a levegő, nyögését elnyomták az ázott levelek. De mindegy is volt, az idegenek úgyis olyan nagy zajt csaptak. Akárki lépett is rá, nem vette őt észre. Olyan volt ez, mint egy lecsúszó ütés, mert az az ember, aki pánikszerűen átrohant rajta, biztosan csak egy korhadó fatörzsnek hitte őt.

A lövöldözés abbamaradt. A kiabálás nem, de nem tudta kivenni a szavakat. Tudta, hogy az arcán fekszik, a hideg, nyirkos avarban, bomló levelek szagával az orrában, ugyanakkor mintha részeg lett volna, a világ lassan forgott körülötte. Az első ütés sajkását kivéve alig fájt a feje, de valahogy mégsem bírta fölemelni.

Átfutott az agyán, hogy ha itt meghalna, senki sem tudná meg. Az anyja biztos a szívére venné, gondolta, hogy nem tudja, mi történt a fiával.

A zajok elcsitultak, rendeződtek. Valaki még mindig kiabált, de úgy hangzott, parancsokat osztogat. Távoztak. Eszébe jutott, hogy talán oda kiálthatna nekik. Ha tudnák róla, hogy fehér ember, talán segítenének rajta. Vagy nem.

Csendben maradt. Akárhogy is van, ő most vagy haldoklik, vagy nem. Ha igen, akkor nincs segítség. Ha nem, akkor nincs rá szüksége.

„*Végte ré is, én kértem, nem igaz?*” – gondolta, ahogy folytatta beszélgetését Istennel, mert bár még mindig a tulipánfa törzsén feküdt mozdulatlanul, a végtelen égboltra nézett fel. „*Adj egy jelet, azt mondtam. De arra nem számítottam, hogy ilyen fürgén teljesíted a kérésem.*”

A hollandok kunyhója

1773. március

Senki sem tudta, hogy van ott egy kis ház, amíg Kenny Lindsay meg nem látta a lángokat, a pataktól fölfelé jövet.

– Nem is láttam volna – mesélte, körülbelül hatodjára –, ha nem kezdett volna sötétedni. Nappali világosságban soha meg nem láttam volna, nem én. – Remegő kézzel megtörölte az arcát. Nem bírta levenni a szemét az erdő szélére kiterített holttestek soráról. – Vademberek voltak, Mac Dubh? Nincsenek megskalpolva, de talán...

– Nem. – Jamie a kormos zsebkendővel visszatakarta a kislány elké-
kült, üveges tekintettel előremeredő arcát. – Mindegyikük sértetlen. Ezt
neked is látnod kellett, amikor kihoztad őket.

Lindsay megrázta a fejét, lehunyta a szemét, és önkéntelenül is össze-
rezzent. Egy hűvös, tavaszi nap késő délutánja volt, de minden férfi izzadt.

– Nem néztem – felelte egyszerűen.

Az én kezem is hideg volt, mint a jég, zsibbadt és érzéketlen, mint an-
nak a halott asszonynak a gumyszerű húsa, akit vizsgáltam. Legalább egy
napja halottak voltak már. A hullamerevség már elmúlt, ernyedtek voltak
és kihültek, de a hegyi tavasz hideg időjárása megóvta őket a bomlás gusz-
tustalanabb és méltatlanabb velejáróitól.

Én azért aprókat lélegeztem, mert a levegő csípős volt a fanyar égett
szagtól. A szemem sarkából láttam, hogy Roger belerúg egy közeli farönk-
be, aztán lehajol, és felvesz valamit alóla a földről.

Kenny még jóval napkelte előtt dörömbölt az ajtónkon, és kirángatott
minket a finom, meleg ágyunkból. Jöttünk is sietve, bár tudtuk, hogy
már nem tudunk segíteni rajtuk. Fraser's Ridge egyik-másik bérlője is

velünk tartott. Kenny bátyja, Evan, Fergus és Ronnie Sinclair álldogált együtt a fák alatt, és halkán beszélgettek gaelül.

– Tudod, mi vitte el őket, Sassenach? – guggolt le mellém Jamie, gondterhelt arccal. – Mármint a fa alatt fekvőket. – Az előttem fekvő holttestre bökött az állával. – Azt tudom, mi ölte meg ezt a szegény asszonyt.

Az asszony hosszú szoknyája meglibbent a szélben, és feltárult hosszú, vékony lába, rajta egy bőrpapucs. Hasonlóan hosszú kezei kinyújtva feküdtek a teste mellett. Magas volt, bár úgy véltem, Briannánál alacsonyabb, és egyből lányom élénk színű hajára pillantottam, ami kitűnt az ágak közül, a tisztás túlsó végén.

Felhajtottam a nő köténytét, és betakartam vele a fejét és a felsőtestét. Keze kipirult, ízületei kiérdesedtek a munkától, és a tenyere is megkérgesedett, de combja kemény izmai és vékony testalkata arra engedett következtetni, hogy nem lehetett több harmincnál, sőt, alighanem jóval fiatalabb volt. Azt nem lehetett megállapítani, hogy szép volt-e.

Megcsóváltam a fejem Jamie megjegyzésére.

– Nem hiszem, hogy a tűzben veszett volna oda – mondtam. – Látod? A lába és a lábfeje sértetlen. Biztosan bezuhant a tűzbe. Meggyulladt a haja, és a lángok továbbterjedtek a ruhája vállára. Bizonyára a fal vagy a kémény kürtőjének közelében feküdt, ahol elérték a lángok. Meggyulladt a teste, aztán leégett az egész átkozott kunyhó.

Jamie lassan bólintott, szemét a halott nőre szegezve.

– Igen, ez elég valószínűnek hangzik. De mi ölte meg őket, Sassenach? A többiek is megperzselődtek egy kicsit, de egyikük sem égett meg ennyire, mint ez a nő. De halottnak kellett lenniük, mielőtt a kunyhó ki-
gyulladt, mert egyikük sem rohant ki. Talán valami halálos betegség vitte el őket?

– Nem hiszem. Hadd nézzem meg még egyszer a többieket.

Lassan végigmentem a ruhával letakart arcú, merev testek sora előtt, odahajoltam mindegyik holttest fölé, hogy még egyszer bekukkantsak a rögtönzött leplek alá. Számtalan betegséget lehet találni, ami képes könnyen halálos kimenetelűvé válni. Mivel nem létezik antibiotikum, és a folyadékokat is csak szájon vagy végbélen át lehet beadni, egy egyszerű hasmenés is halállal végződhet huszonnégy órán belül.

Elég gyakran láttam már ilyesmit ahhoz, hogy könnyen felismerjem, mivel állok szemben. Minden orvos ismeri ezeket, márpedig én már húsz éve vagyok az. Láttam már párszor olyasmit ebben a században, amivel soha nem találkoztam a saját koromban – különösen igaz ez egyes

borzalmas parazitákra, amiket a rabszolgákkal hurcoltak be a trópusokról –, de ezeket a szegény ördögöket nem valami élőlélek ölte meg, és semmilyen általam ismert betegség sem hagy ilyen nyomot az áldozatain, mint amit rajtuk láttam.

Az összes holttestet – a megégett nőt, egy nála sokkal idősebb másik nőt és a három gyereket – a lángokban álló házban találták, Kenny húzta ki őket onnan, nem sokkal azelőtt, hogy beomlott volna a tető, aztán segítségért sietett. Mind meghaltak, mielőtt tűz ütött volna ki, és mindannyian gyakorlatilag egyszerre haltak meg, mert a tűz fel kellett lángoljon nem sokkal azután, hogy a nő holtan esett össze a tűz előtt, nem igaz?

Az áldozatokat takarosán kifestették egy hatalmas vörös luc ágai alá, amíg a férfiak sírt ástak nekik a közelben. Brianna a fejét leszegve a legkisebb lány mellett állt. Letérdeltem a kicsi test mellé, mire Brianna is letérdelt velem szemben.

– Mi volt? – kérdezte halkán. – Méreg?

Meglepetten néztem fel rá.

– Azt hiszem, igen. Miből gondoltad?

A kékes árnyalatú arc felé biccentett. Le akarta csukni a lány szemét, de kidudorodtak a szemhéja alatt, ami rettegő arckifejezést kölcsönzött neki. A kislány apró, helyes vonásait haláltusája vicsorgássá torzította, és hányadék látszott a szája sarkában.

– Cserkészkézikönyv – felelte Brianna. A férfiakra pillantott, de túl távol voltak ahhoz, hogy hallják. Megrándult a szája, és félrefordította tekintetét a holttestről, majd kinyújtotta a kezét. – *Soha ne egyél ismeretlen gombát!* – idézte. – *Rengeteg mérgező fájuk van. Azonosításukat bízd szakemberre!* Roger találta ezeket. Egy körben nőttek a körül a fatörzs körül, ott.

Nedves, húsos kalapok, világosbarna alapon fehér, rücskös foltok, a nyitott lemezek és a karcsú tönk szinte foszforeszkáltak, olyan világosak voltak a fenyőfák alatti félhomályban. Kellemes, rusztikus megjelenésük meghazudtolta halálos voltukat.

– Párducgalóca – mondtam, félig magamban, és óvatosan felvettem az egyiket Brianna tenyeréből. – A latin neve *Agaricus pantherinus*, illetve ez lesz, amikor majd valakinek sikerül végre rendesen elneveznie. *Pantherinus*, mert olyan gyorsan öl, mint egy vadászó macska.

Brianna karja libabőrös lett, és felmeredtek rajta a finom, vörösesarany szőrszálak. Leengedte a kezét, és a földre ejtette a többi halálosan mérgező gombát.

– Milyen épeszű ember eszik mérges gombát? – kérdezte, és kirázta a hideg, ahogy beletörölte a kezét a szoknyájába.

– Valaki, aki nem ismeri ezeket. Vagy nagyon éhes – feleltem halkán. Felemeltem a kislány kezét, és végighúztam az ujjamat alkarja finom csontjain. Kis hasa kezdett felpuffadni, de hogy az alultápláltságtól vagy a bomlási folyamatok miatt, azt nem tudtam megállapítani. De mindegyik holttest sovány volt, bár nem betegesen.

Felnéztem a kunyhó fölött a hegyoldalt beborító mélykék sötétségbe. Az év elején jártunk, korán volt még az erdei gyűjtögetéshez, de azért bőséggel lehetett találni élelmet a fák között, feltéve, hogy az ember megismeri az ehető növényeket.

Jamie odajött hozzám és letérdelt mellém, nagy kezét gyengéden a hátamra helyezte. Bár hideg volt, nyakán mégis csurgott az izzadság, és sűrű, rőt haja sötéten tapadt a homlokára.

– Kiástuk a sírt – közölte halkán, mintha nem akarta volna megijeszteni a gyereket. – Az ölte meg a kislányt? – biccentett az elszórt gombák felé.

– Azt hiszem. És a többieket is. Körülnéztél? Van valakinek valami ötlete, hogy kik lehetnek ők?

Jamie megrázta a fejét.

– Nem angolok, az biztos, nem stimmel a ruházatuk. Németek se lehetnek, mert akkor minden bizonnyal Salemben mentek volna. Ők is szeretnek a sajátjaikkal tartani, nem szívesen telepednek meg egyedül. Ezek talán hollandok voltak. – Az asszony faragott fapapucsra felé bökött az állával, ami repedezett és foltos volt a hosszú használattól. – Nem maradt utánuk se írás, se egy könyv, ha volt egyáltalán ilyesmijük. Semmi, amiből kiderülne a nevük. Ugyanakkor...

– Nem régóta laktak itt. – Felnéztem a mély, recsegős hangra. Roger jött oda, és leguggolt Brianna mellé. A faház füstölő romjai felé biccentett. Egy kis konyhakertet hasítottak ki az erdőből, a ház mellett, de csak néhány növény árválkodott benne, azok is csupán palánták voltak, és zsenge leveleik petyhüdten és megfekettedve lógtak a kései fagytól. Nem voltak melléképületek, háziállatnak semmi jele, nem voltak sem öszvérek, sem disznók.

– Most vándorolhattak be – mondta Roger halkán. – Nem szerződött szolgák voltak, ez egy család kellett hogy legyen. A fizikai munkához sem voltak hozzászokva. A két nő tenyere csupa vízhólyag és friss sérülés. – Saját tenyerével végigsimított a szőttesen a térdén. A tenyere most

már olyan kerges volt, mint Jamie-é, de valaha ő is egy puha kezű tudós volt. Még emlékezett, mennyit kellett szenvednie, mire megedződött a tenyere.

– Vajon maradtak-e otthon rokonaik? Európában – dünnyögte Brianna. Kisimította a kislány szőke haját a homlokából, és visszatakarta a zsebkendővel az arcát. Láttam, ahogy nyel egyet, és ádámcsutkája fel-le jár. – Sosem tudják meg, mi történt velük.

– Nem – vágta rá Jamie hirtelen. – Azt mondják, a Jóisten megvédi az együgyűeket, de azt hiszem, néha ő is elveszti a türelmét. – Elfordult, és intett Lindsay-nek és Sinclairnek.

– Keressétek meg a férfit – mondta Lindsay-nek, mire mindenki felkapta a fejét.

– Férfit? – kérdezett vissza Roger, aztán a kunyhó üszkös maradványai felé kapta a fejét, amikor derengeni kezdett neki valami. – Tényleg. Ki építette nekik a kunyhót?

– A nők is felépíthették – szólt Brianna, felszegett állal.

– *Ti* fel tudátok volna, az igaz – értett egyet Roger, és a szája megrándult, ahogy oldalvást a feleségére sandított. Brianna nem csak a hajszínével emlékeztetett Jamie-re. Hat láb magas volt, és örökölte apja arányos testalkatát és testi erejét is.

– Talán ők is, de nem ők építették – felelte kurtán Jamie. A kabin leégett vázára biccentett, ahol egy-két bútordarab még őrizte törekeny szerkezetét. Ahogy a romokat néztem, az esti szél elért a lejtő aljára, végigsöpört az elpusztult házon, és egy szék, amit csak a szentlélek tartott egyben, némán hamuvá omlott. Hült helyén csak korom és pernye lebegett szellemek módjára a föld felszíne fölött.

– Hogy érted? – álltam oda mellé, és benéztem a házba. Gyakorlatilag semmi nem maradt benne épen, habár a kémény még mindig állt, és a felsebzett fal is nagyjából ép volt, a tető rönkjei pedig, mint a marokkó játék pálcikái, hullottak alá.

– Nincs itt semmi fém – mondta, és a megfeketedett tűzhely felé bökött az állával, ahol egy üst maradványai hevertek. Az üst kettétört a hőben, tartalma elpárolgott. – Nincsenek edények, kivéve azt, de az meg túl nehéz ahhoz, hogy elvigyék. Semmi szerszám. Nincs egy kés, se egy fejsze. Márpedig... Látod? Aki ezt a házat építette, annak volt fejszéje.

Láttam. A rönköket nem kégezték le, de végükön a nútok magukon viselték a fejszecsapások nyomait.

Roger a homlokát ráncolva lehajolt, felvett egy hosszú fenyőágot, és azzal kezdte áttúrní a hamut és törmeléket, hogy biztosra menjen. Kenny Lindsay és Sinclair nem foglalkozott ezzel. Jamie elküldte őket, hogy keressék meg a család férfitagját, és ők azonnal munkához is láttak, és eltűntek az erdőben. Fergus is velük ment. Evan Lindsay, a testvére, Murdo és McGillivray-ék hozzáláttak köveket gyűjteni egy sírhanthoz.

– Ha *volt* mellettük férfi... Vajon elhagyta őket? – kérdezte Brianna tölem szinte suttogva, ahogy apjáról a holttestekre pillantott. – Vajon azt gondolta az asszony, hogy egyedül nem lesz képes életben maradni?

És így végzett magával és a gyerekeivel, hogy elkerülje az éhség és fagy okozta lassú kínhalált?

– Gondolod, hogy elhagyta őket és elvitte minden szerszámukat? Istenem, remélem, nem így történt. – Keresztet vetettem a gondolatra, habár már a mozdulat közben is kételkedtem abban, hogy így történhetett. – Nem indultak volna el segítséget kérni? Még gyerekekkel is... A hó már nagyrészt eltűnt. – Mostanra már csak a legmagasabb hegyi hágókban maradt vastag hóréteg, és bár az ösvények és hegyoldalak vizesek és sárosak voltak az olvadáktól, már legalább egy hónapja járhatóak voltak.

– Megtaláltam a férfit – szólalt meg Roger, félbeszakítva gondolatmenetemet. Nagyon nyugodtan beszélt, de elhallgatott egyszer, hogy megköszöri a torkát. – Kicsivel... arrébb.

A nap fénye elhalóban volt, de így is láttam, hogy Roger holtsápadtra vált. Nem csoda, a görnyedt alak, amit az egyik leomlott fal elszenesedett maradványai alól ásott elő, kellőképpen borzalmas látványt nyújtott ahhoz, hogy bárki megrökönyödjön tőle. A feketére égett holttest bokszoló módjára emelte fel a kezét, ami oly gyakori a tűzhalált haltak között, s így nagyon nehéz volt megállapítani, hogy egyáltalán férfi volt-e, habár, amennyire meg lehetett állapítani, talán mégiscsak az lehetett.

Az újonnan talált holttestről megindult találgatásokat egy kiáltás szakította félbe az erdő széléről.

– Megtaláltuk őket, uram!

Mindenki a gondolataiba merült, de ekkor felnéztünk, és megláttuk Fergust, aki az erdő széléről integetett.

„Őket”, valóban. Ezúttal két férfit találtak. A fák alatti félhomályban feküdtek, a földön, nem egymás mellett, de nem messze egymástól, közel a házhoz. És amennyire meg tudtam állapítani, mindketten gombamérgezésben haltak meg.

– Az nem holland – mondta Sinclair, immár talán negyedjére, a fejét csóválva az egyik holttest fölött.

– Lehet, hogy az – válaszolta Fergus kételkedően. Megvakarta az orrát a bal keze helyén hordott kampó hegyével. – A Karib-szigetokről, *non?*

Az egyik ismeretlen holttest valójában egy fekete férfi hullája volt. A másikuk fehér volt, és mindketten kopottas, jellegtelen háziszőttesből készült ruhát viseltek, inget és térdnadrágot, de hiába volt hideg, kabátjuk nem volt. És mindketten mezítláb voltak.

– Nem. – Jamie megrázta a fejét, és öntudatlanul a nadrágjába törölte a kezét, mintha a holtak érintésétől akart volna megszabadulni. – A hollandok tartanak rabszolgákat Barbudán, az igaz... De ezek jobb húsban voltak, mint akik a kunyhóban laktak. – A nők és gyerekek néma sorára emelte az állát. – Nem itt éltek. És egyébként... – Láttam, hogy tekintete a két halott férfi lábára szegeződik.

Bokájuk piszkos volt és bőrkeményedéses, de alapvetően mégis tiszta. A fekete férfi talpa sárgás rózsaszín árnyalatú volt, nem volt sáros, és levelek sem ragadtak lábujjai közé. Ezek az emberek nem vándoroltak mezítláb az erdő sáros földjén, az egyszer biztos.

– Akkor talán voltak itt mások is? És amikor ezek meghaltak, társaik elvették a cipőiket... És minden értékes holmijukat – tette hozzá Fergus gyakorlatiasan, ahogy a leégett kunyhóról a meztelen testekre mutatott –, és elmenekültek.

– Igen, talán. – Jamie összeszorította a száját, és tekintete végigvándorolt az udvar talaján. A földet azonban szinte felszántották a léptek, fűcsomók szakadtak ki a földből, és az egész udvart hamu és égett fadarabok borították. Úgy nézett ki, mintha megvadult vízilovak dúlták volna fel a helyet.

– Bárcsak az ifjú Ian itt lenne! Ő a legjobb nyomolvasó, ő legalább meg tudná mondani, mi történt itt. – A fák felé biccentett, ahol a férfiak holttestét találták. – Hogy hányan voltak és merre mentek.

Jamie sem volt rossz nyomolvasó, de már gyorsan sötétedett. Még a tisztáson is, ahol a leégett kunyhó állt, egyre fogyott a fény, a sötétség oda gyűlt a fák alá, és sűrű olajként folyt szét észrevétlenül a feldúlt földön.

A látóhatárra emelte a tekintetét, ahol felhőfoszlányok lobbantak lángra és égtek arany és rózsaszín tűzben, ahogy a nap lebukott mögöttük. Jamie megrázta a fejét.

– Eltemetjük őket. Aztán elmegyünk.

Még egy komor felfedezés maradt. Egyedülként a halottak között, a megégett férfi nem a tűzben, és nem is méreg által lelte halálát. Amikor felemelték az elszenesedett holttestet, hogy a sírjába tegyék, valami leesett a testéről, és apró, súlyos koppanással ért földet. Brianna felvette, és megtörölte a köténye sarkával.

– Azt hiszem, ezt nem vették észre – mondta egy halvány mosollyal, és odanyújtotta a tárgyat. Egy kés volt az, vagy legalábbis egy késpenge. Fanyele teljesen elégett, és maga a penge is meggörbült a hőtől.

Megacéloztam magam, hogy elviseljem az égett zsír és hús erős, csípős szagát, és lehajoltam a hullához, majd óvatosan megpiskáltam hasi tájékon. A tűz szinte mindent elpusztít, de különös érzékkel őriz meg bizonyos dolgokat. A háromszög alakú sebhely tisztán látszott, beleégett a bordaív alatti beesett részbe.

– Leszúrták – mondtam, és izzadt tenyeremet a kötényembe töröltem.

– Megölték – mondta Bree, és a szemembe nézett. – Aztán a felesége...

– A földön fekvő fiatal nőre nézett, és az arcát eltakaró kötényre. – Gombapörköltet csinált, és mind ettek belőle. A gyerekek is.

A tisztás néma volt, csak a hegyi madarak távoli csiripelése törte meg a csendet. Hallottam a saját szívdobogásomat, ahogy a szívem bánatosan vert a mellkasomban. Bosszú? Vagy kilátástalannak érezték a helyzetüket?

– Igen, talán – felelte Jamie halkan. Lehajolt, hogy megfogja a lepedő szélét, amire a halott férfit fektették. – Mondjuk, hogy baleset történt.

A holland férfit és családját egy közös sírba fektették, a két idegent egy másikba.

Hideg szél támadt, amikor lement a nap, és lefújta a kötényt a nő arcáról, amikor megemelték őt. Sinclair fojtott hangon felkiáltott, és majdnem elejtette a holttestet.

Az asszonynak már sem arca, sem haja nem volt, vékony dereka hirtelen üszkös romokká szűkült. Fejéről teljesen leégett a hús, és csak a fursán apró, megfeketedett koponya maradt meg, amiből nyugtalanító könnyedséggel vicsorgott a fogsora.

Sietve leengedték a nőt a sekély sírba, mellé a gyerekeit és az édesanyját, majd Briannával ránk hagyták, hogy építsünk egy kisebb kőhalmot ősi skót módra, hogy megjelöljük a sírt, és megvédjük a holttesteket a vadállatoktól, míg a két mezítlábas férfinak ástak egy kezdetlegesebb nyughelyet.

A munka végeztével sápadtan és szótlanul összegyűltünk a frissen emelt közhalmok körül.

Láttam, hogy Roger szorosan Brianna mellé áll, és védelmezően átkarolja a derekát. Brianna megborzongott, de nem hiszem, hogy a hidegtől. A gyerekük, Jemmy, körülbelül egy évvel lehetett fiatalabb a legkisebb lányánál.

– Mondasz pár szót, Mac Dubh? – pillantott Jamie-re kérdőn Kenny Lindsay, majd fázósan a fülébe húzta kötött sapkáját.

Már majdnem besötétedett, és senki nem akart tovább itt időzni. Tábort kell vernünk, tisztes távolságra a búzló házhelytől, ami elég nehéz feladat önmagában is, a sötétben. De Kennynek igaza volt, nem mehetünk el anélkül, hogy meg ne emlékezzünk az elhunytakról, és ne búcsúztassuk el őket, legalább pár szóval.

Jamie megcsóválta a fejét.

– Nem, inkább Roger Mac beszéljen. Ha hollandok voltak, akkor alighanem protestánsok voltak.

Még a gyenge fényben is láttam, milyen éles pillantást vet Brianna az apjára. Való igaz, hogy Roger protestáns volt, ahogy Tom Christie is, egy sokkal idősebb férfi, kinek savanyú arckifejezése jól tükrözte a Jamie döntésével kapcsolatos véleményét. A megfelelő vallási hovatartozás csak ürügy volt, ezt mindenki tudta, Rogert is beleértve.

A fiú megköszörülte a torkát, olyan hanggal, mintha valami durva vásznat tépett volna el. Hangja mindig fájdalmas volt, de most düh is vegyült bele. Mégsem ellenkezett azonban, csak Jamie szemébe nézett, és elfogalta helyét a sír fejfájánál.

Azt hittem, egyszerűen csak elmond egy miatyánkot vagy egy egyszerűbb zsoltárt. Más jutott azonban az eszébe.

– *Ímé, kiáltozom az erőszak miatt, de meg nem hallgattatom, segélyért kiáltok, de nincsen igazság. Utamat úgy elgátolta, hogy nem mehetek át rajta, és az én ösvényemre sötétséget vetett.*

Valaha gyönyörű és erőteljes duzzadó hangja mostanra elfúlóvá vált, és reszelős árnyéka volt csupán régi önmagának. Mégis, amilyen szenvedéllyel beszélt, azzal elég erőt sugárzott ahhoz, hogy aki hallotta a hangját, leszege a fejét, hogy mindannyiuk arca belevesszen a sötétbe.

– *Tisztességemből kivetköztetett, és fejemnek koronáját elvevé. Megronta körös-körül, hogy elvesszek, és reménységemet, mint a fát, letördelé.* – Arcizmai megfeszültek, de egy pillanatra megpihent a pillantása a megégett fatuskón, ami húságó tőke gyanánt szolgált a holland családnak.

– *Atyámfiait távol űzé mellőlem, barátaim egészen elidegenedtek tőlem. Rokonaim visszahúzódtak, ismerőseim pedig elfelejtkeznek rólam.* – Észrevettem, hogy a három Lindsay testvér összenéz, és mindenki kicsit közelebb húzódik az erősödő szél ellen.

– *Könyörüljetez rajtam, könyörüljetez rajtam, Oh, ti, barátaim* – folytatta ellágyuló hanggal, és így a fák susogásától alig lehetett érteni, amit mond –, *mert az Isten keze érintett engem!*

Brianna megmozdult Roger mellett, aki még egyszer megköszöriülte a torkát, borzasztó erővel, még a nyakát is megmozgatta, így vethettem egy futó pillantást a körél okozta sebre.

– *Oh, vajha az én beszédeim leirattatnának, oh, vajha könyvbe feljegyzetnének! Vasvesszővel és ónnal örökre kösziklába metszetnének!*

Lassan, kifejezéstelen arccal körbenézett az arcokon, majd vett egy mély lélegzetet, és folytatta, hangja meg-megbicsaklott olykor.

– *Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll. És miután ezt a bőrömet megrágnák* – Brianna önkéntelenül is öszterezett, és elfordította a tekintetét a nyers földkupactól –, *testem nélkül látom meg az Istent. A kit magam látok meg magamnak; az én szemeim látják meg, nem más.*

Elhallgatott, mire mindenki egyszerre felsóhajtott és kiengedte a levegőt, amit eddig visszatartott. Roger azonban még nem végzett. Kinyújtotta a kezét, és félig öntudatlanul Bree kezét kereste, s amikor rátalált, megszorította. Az utolsó szavakat szerintem leginkább saját magának mondta, és alig foglalkozott hallgatóságával.

– *Féljetez a fegyvertől, mert a fegyver a bűnök miatt való büntetés, hogy megtudjátok, hogy van ítélet!*

Kirázott a hideg, és Jamie jólesően meleg keze fonódott a kezemre. Lenézett rám, mire a szemébe néztem.

Hozzám hasonlóan ő is a jövőn töprengett. Azon a kis híren, ami három év múlva fog megjelenni a *Wilmington Gazette* hasábjain, 1776. február 13-án.

Mély fájdalommal tudatjuk, hogy James MacKenzie Fraser és felesége, Claire Fraser tűzvész áldozatai lettek. Január 21-én éjjel tűz pusztította el otthonukat Fraser's Ridge településen. Mr. Fraser, a néhai River Run-i ültetvényes, Hector Cameron unokaöccse, született Broch Tuarachban, Skóciában, közismert volt a kolóniában, és mély tiszteletnek örvendett. Nincsenek élő leszármazottai.

Eddig könnyű volt, hogy nem gondoltunk erre túl sokat. Ez még anyyira a távoli jövőben van, ráadásul bizonyára megváltoztatható ez a jövő, elvégre az előrelátás fél siker, nem igaz?

Az alacsony kőhalomra pillantottam, és egész testemben kirázott a hideg. Közelebb léptem Jamie-hez, és a másik kezemet a karjára helyeztem. Tenyerével beborította kezemet, és megnyugtatóan megszorította. Nem, mondta szavak nélkül. Nem hagyom, hogy megtörténjen.

Ahogy azonban távoztunk az elhagyatott tisztásról, nem tudtam kivenni a fejemből egy élénk emlékképet. Nem a leégett faház, a szerencsétlenül jártak holtteste vagy az elpusztult, lehangoló kert képe volt az. A kép, ami kísértett, olyasvalami volt, amit néhány évvel azelőtt láttam. Egy sírkő Beaulieu Priory romjai között, messze a Skót-felföld mélyén.

Egy nemes hölgy sírja fölött állt, amire egy vigyorgó koponyát véstek a hölgy neve fölé, egészen hasonlót, mint ami a holland asszony köténye alatt volt. Közvetlen a koponya alatt a hölgy jelmondatát lehetett olvasni:

*Hodie mihi cras tibi. Sic transit gloria mundi.
Ma nekem, holnap neked. Így múlik el a világ dicsősége.*

Tartsd közel a barátaidat!

Nem sokkal napnyugta előtt tértünk haza Fraser's Ridge-re, de már várt ránk valaki. Donald MacDonald őrnagy, Őfelsége seregének, valamint Tryon kormányzó személyes könnyűílovas testőrségének valahai tagja ült a verandán, a macskámmal az ölében, mellette egy palack sörrel.

– Mrs. Fraser! Alázatos szolgálja, 'aszonyom! – kiáltott oda, amikor meglátta, hogy feléje tartok. Fel akart állni, de azonnal levegő után kapott, amikor Adso, jelezvén, hogy nem szívesen válik meg puha fészkrétől, belemélyesztette karmait az őrnagy combjába.

– Kérem, maradjon ülve, őrnagy úr! – intettem vissza sietve. Egy torz mosollyal vissza is ereszkedett, és úri módon tartózkodott attól, hogy a bokorba hajítsa Adsót. Felmentem én is a verandára, és megkönnyebbült sóhajjal leültem mellé.

– A férjem csak ellátja a lovakat, és máris itt lesz. Látom, valaki már gondoskodott önről – biccentettem kérdőn a sörre, amit udvarias mozdulattal azonnal fel is ajánlott nekem, miután letörölte az üveg száját kabátja ujjával.

– Ó, igen, asszonyom! – igyekezett megnyugtatni. – Mrs. Bug a legmesszebbmenőkig gondoskodott a jólétem felől.

Nem akartam udvariatlannak látszani, így elfogadtam a sört, ami, be kell valljam, könnyen lecsúszott. Jamie már nagyon szeretett volna ha-zaérni, úgyhogy hajnal óta a nyeregben ültünk, és csak egy rövid frissítő erejéig álltunk meg délben.

– Igazán kitűnő főzet! – mosolygott az őrnagy, ahogy félig lehunyt szemmel kifújtam a levegőt, miután befejeztem az ivást. – Ön készítette esetleg?

Megráztam a fejem, és ittam még egyet, majd visszaadtam az üveget.

– Nem, Lizzie volt. Lizzie Wemyss.

– Ó, igen, a szolgálója, persze. Kérem, adja át neki üdvözlétemet.

– Miért, Lizzie nincs itt? – Meglepetten pillantottam a hátam mögötti nyitott ajtóra. Úgy véltem, hogy a napnak ebben a szakában Lizziet a konyhában fogom találni, ahol éppen vacsorát készít, de kellett volna hallania, hogy megérkeztünk, mégsem jött elő. Étél illatát sem éreztem, ha jobban belegondolok. Persze, nem tudhatta, mikorra számítson az érkezésünkre, de...

– Hmm, nincs. Elment a... – Az őrnagy erősen ráncolta a homlokát, hogy fel tudja idézni magában a nevet, mire eltűnődtem, hogy vajon mennyire lehetett teli az üveg, amikor hozzáfogott. Már csak pár hüvelyknyi ital maradt benne. – Ó, igen. Elment McGillivray-ékhez, az apjával, azt mondta Mrs. Bug. Hogy meglátogassa a vőlegényét, úgy hiszem.

– Igen, Manfred McGillivray eljegyezte őt. De Mrs. Bug...

– A nyári konyhában van – közölte az őrnagy, és a kis kunyhó felé biccentett, följebb a hegyen. – Sajtügyben jár el, azt hiszem, azt mondta. Rendkívül nagylelkűen felajánlotta, hogy készít egy rántottát nekem vacsorára.

– Értem... – Még jobban ellazultam, ahogy az út pora leülepedett, a sör pedig alászállt gyomromba. Csodálatos volt hazatérni, habár a békés hangulatra nyugtalanító árnyat vetett a leégett kunyhó emléke.

Feltételeztem, hogy Mrs. Bug elmondta neki, mi járatban vagyunk, de MacDonald őrnagy nem tett erre utalást, ahogy azt sem hozta föl, hogy őt mi szél hozta a Ridge-re. Természetesen nem. Minden hivatalos ügygel megvárja Jamie-t. Nő lévén, nekem a kifogástalanul udvarias bánásmód és némi társasági pletyka jut.

Tudok pletykálni, de fel kell rá készülnöm, nincs ösztönös érzésem hozzá.

– Ööö... Úgy látom, valamelyest javult a kapcsolata a macskámmal – kockáztattam meg. Egy önkéntelen pillantást vetettem a fejére, de parókáját kitűnően helyreállították.

– Elterjedt politikai elv ez, azt hiszem – mondta, és beletúrt Adso dús szőrzetébe, megvakargatva a macska pocakját. – Tartsd közel a barátaidat, de az ellenségeidet még közelebb.

– Nagyon bölcs – feleltem mosolyogva. – Ugye nem várokozik régóta?

Megvonta a vállát, jelezvén, hogy a kérdés gyakorlatilag értelmetlen, és való igaz, nincs jelentősége a várakozásról beszélni. A hegyek között más-képp telik az idő, és egy bölcs ember tudja, hogy itt nem érdemes siettetni a dolgokat. MacDonald tapasztalt katona volt és világlátott ember, aki

azonban Pitlochryban született, elég közel a Skót-felföld magas csúcsaihoz, hogy tudja, hogy mennek itt a dolgok.

– Ma reggel jöttem – felelte. – New Bernből.

Apró vészcsengők szólaltak meg erre bennem. Jó tíz napba telhetett neki ideérnie New Bernből, ha egyenesen ide jött. Márpedig gyűrött és sáros egyenruhájának állapota erre engedett következtetni.

New Bern volt az a hely, ahol a korona által a gyarmatok élére kinevezett új kormányzó, Josiah Martin berendezte főhadiszállását. És azzal, hogy MacDonald úgy fejezte ki magát: New Bernből jött, és nem valami közbenső állomásról az idevezető úton, elég világossá tette számomra, hogy bármilyen ügyben jött is, az New Bernből származik. Tartottam a kormányzótól.

A karámok felé pillantottam, de még nem láttam Jamie-t. Mrs. Bug viszont felbukkant, előjött a nyári konyhából. Integtettem neki, mire ő lelkesen gesztikulálva üdvözölt, habár mozdulataiban gátolta kissé a csupor tej az egyik kezében, a vödör tojás a másikban, a darab vaj az egyik hóna alatt és a szépen az álla alá beillesztett nagy darab sajt. Sikeresen leereszkedett a meredek lejtőn, és eltűnt a ház háta mögött, a konyha irányában.

– Rántotta lesz mindenkinek, úgy látom – jegyeztem meg, az őrnagyhoz visszafordulva. – Esetleg nem Cross Creeken keresztül jött?

– De igen, asszonyom. Férje nagynénje szívélyes üdvözlését küldi. És számos könyvet és újságot, amit magammal hoztam.

Manapság az újságoktól is tartottam, habár hetekkel – vagy hónapokkal – korábbi eseményekről tudósítottak. Mindenesetre elismerően hümmögtem, magamban azt kívánva, bárcsak sietne Jamie, hogy kimenthessem magam. A hajamnak füstszaga volt, és még mindig ujjaimban éreztem a hideg hús tapintását. Nagyon, de nagyon szerettem volna megfürödni.

– Hogy mondja? – MacDonald mondott valamit, amire nem figyeltem oda. Udvariasan hozzám hajolt, és elismételte, majd hirtelen összerándult, szemei kidülledtek.

– Átkozott macska!

Adso, aki eddig pompásan utánzott egy félredobott, vizes mosogatórongyot, most felpattant az őrnagy ölében, vérben forgó szemekkel és felborzolt farokkal. Sziszegett, mint egy forró teáskanna, és körmeit az őrnagy lábába mélyesztette. Nem maradt időm reagálni, mert Adso máris az őrnagy vállára ugrott, majd az őrnagy háta mögött beviharzott a rendelő

nyitott ablakán, feltépve közben MacDonald körgallérját, és félrelökve parókáját.

MacDonald gátlás nélkül szórta a szitkokat, de most nem tudtam rá figyelni. Rollo közeledett a ház felé az ösvényen, akár egy baljóslatú farkas a félhomályban, de olyan furcsán viselkedett, hogy már azelőtt talpra álltam, hogy tudatosan ezt elhatároztam volna.

A kutya futott pár lépést a ház felé, megtett egy-két kört, mintha maga sem tudná, mitévő legyen, majd futásnak eredt az erdő felé, visszafordult, és megint a ház felé futott, s mindeközben végig idegesen nyüszített, farkát a lába közé húzta, és úgy csóválta.

– Jézus H. Rooseveltné Krisztus! – szökött ki belőlem. – Ian bajban van! – Leszaladtam a lépcsőn és tovább az ösvényen, és alig hallottam a tovább átkozódó őrnagyot a hátam mögött.

Néhány száz yardnyira találtam rá Ianre az ösvényen. Magánál volt, de elkábult. A földön ült, csukott szemmel két kezébe fogta a fejét, mintha egyben akarta volna tartani koponyája csontjait. Kinyitotta a szemét, amikor térdre rogytam mellette, és zavartan rám mosolygott.

– Néném – mondta károgva. Úgy láttam, szeretett volna mondani még valamit, de mintha nem tudta volna rendesen szavakba önteni. Kinyitotta a száját, ami egyszerűen tátva maradt, és elgondolkodva mozgatja a nyelvét előre-hátra.

– Nézz rám, Ian! – mondtam neki olyan nyugodtan, ahogy csak tudtam. Rám nézett. Helyes. Túl sötét volt ahhoz, hogy megállapítsam, természetellenesen kitégült-e a pupillája, de még a kora esti félhomályban, az ösvényt szegélyező fenyők árnyékában is láttam, milyen sápadt, és hogy sötét vérfolt éktelenkedik az ingén.

Sietős léptek követtek. Jamie volt az, nyomában MacDonalddal.

– Hogy vagy, fiú?

Jamie megragadta Ian egyik karját, és a fiú imbolyogva, nagyon óvatosan Jamie felé hajolt, majd leejtette a kezét, lehunyta a szemét, és egy sóhajással Jamie karjába dőlt.

– Rosszul van? – kérdezte Jamie idegesen Ian válla fölött, és tartotta őt, amíg megvizsgáltam, van-e rajta sérülés. Ingének hátát átítatta a megszáradt vér, de szerencsére tényleg száraz volt. Copfja is kemény volt a vértől, és gyorsan megtaláltam a fejsérülést is.

– Nem hiszem. Valami nagyon erősen fejbe csapta, és kivágott egy darabot a fejbőréből, de...

– Szerinted egy tomahawk volt?

MacDonald érdeklődve hajolt közelebb.

– Nem – mondta Ian kótyagosan, Jamie ingébe temetett arccal. – Egy puszkagolyó.

– Menj innen, kutya! – szólt rá Jamie Rollóra, aki Ian fülébe dugta az orrát, amivel egy apró nyögést és összerezzenést váltott ki szegényből.

– Majd megnézem nappali fényben is, de szerintem nincs nagy gond – mondtam, Ian előbbi reakcióját látva. – Végül is, egy darabon egyedül ment. Vigyük fel a házba.

A két férfi közrefogta Iant, karjait a vállukra vetették, hogy felsegítsék az ösvényen, és néhány percen belül hasra is fektették a fiút a rendelőm asztalán. Itt elmesélte kalandjai történetét, némileg összefüggéstelenül hablatyolva és fel-feljajdulva, ahogy a sebtét tisztítottam, kiszedegtettem a beleragadt hajszálatokat, és öt-hat öltéssel összevarrtam a fejbőrét.

– Azt hittem, meghaltam – mondta Ian, és felszisszent, ahogy a vastag fonalat áthúztam sebének tépett szélén. – A Krisztusát, Claire néném! Reggel azonban felkeltem, és mégsem voltam halott végül. Bár úgy éreztem, szétreped a fejem, és az agyam csordogál lefelé a nyakamon.

– Nem sok híja volt – dörmögtem, a feladatomba koncentrálni. – Viszont szerintem nem golyó volt.

Erre mindenki felkapta a fejét.

– Micsoda? Nem lőttek meg? – kérdezte Ian kissé méltatlankodva. Fel-emelte egyik nagy kezét, és már nyúlt a tarkójához, de finoman félreütötte.

– Maradj nyugton! Nem lőttek meg, nem jár az elismerés. Jócskán volt piszok a sebedben, meg szilánkok és kéregdarabok. Ha tippelnem kéne, egy lövés letört egy korhadt ágat a fáról, az meg lezuhant, és fejbe kólintott téged.

– Biztos benne, asszonyom, hogy nem tomahawk volt? – kérdezte az őrnagy, maga is csalódottan.

Megkötöttem az utolsó csomót is, és elcsíptem a fonalat. Megcsóváltam a fejem.

– Nem hiszem, hogy láttam már életemben tomahawk okozta sérülést, de biztos vagyok benne, igen. Látja, milyen tépett a seb széle? És a fejbőr is csúnyán felhasadt, de a koponyája nem tört be.

– Koromsötét volt, azt mondta a fiú – jegyezte meg Jamie logikusan. – Értelmes ember nem dobál tomahawkot a sötét erdőben valamire, amit nem is lát. – Feltartotta a borszeszegőt, hogy tudjak dolgozni a fényénél. Közelebb lépett, hogy ne csak az öltések érdes széleit lássuk, hanem a

kiterjedt véraláfutást is körülötte, ami azután tárult fel, hogy levágtam a seb környékén a haját.

– Igen, látod? – Jamie óvatosan félrehajtotta a maradék, rövidre vágott haját, és végigsimított néhány mély karcoláson, ami a sérült területen futott végig. – A nénikédnek igaza van, Ian. Egy fa támadott meg.

Ian résnyire nyitotta egyik szemét.

– Mondta már valaki, milyen vicces fickó vagy, Jamie bácsi?

– Nem.

Ian lehunyta a szemét.

– Akkor jó, mert nem vagy az!

Jamie elmosolyodott, és megszorította Ian vállát.

– Akkor egy kicsit jobban érzed már magad?

– Nem.

– Nos, mindenesetre – vetette közbe MacDonald őrnagy – a fiú mégis valamilyen haramiákkal akadt össze, igaz? Elképzelhetőnek tartod, hogy esetleg indiánok voltak?

– Nem – mondta Ian újra, de ezúttal teljesen kinyitotta a szemét. Véréres volt. – Nem indiánok voltak.

MacDonaldnak láthatóan nem tetszett a válasz.

– Hogy lehetsz ebben ilyen biztos, fiam? – vágott vissza az őrnagy. – Ha olyan sötét volt, ahogy mondd.

Láttam, hogy Jamie kutató pillantást vet az őrnagyra, de nem szólt közbe. Ian felnyögött, sóhajtott és válaszolt.

– Éreztem a szagukat – felelte, majd szinte azonnal hozzátette: – Mindjárt hányok!

Felkönyökölt, és tényleg így is tett. Ezzel véget is vetett minden további kérdezősködésnek, Jamie pedig elvitte MacDonald őrnagyot a konyhába, és rám hagyta, hogy tisztába tegyem Iant, és amennyire lehet, kényelembe helyezzem.

– Ki tudod nyitni mind a két szemedet? – kérdeztem, miután rendbe raktam és az oldalára fektettem, egy párnával a feje alatt.

Ki tudta, de pislogott kicsit a fényben. A borszeszégő kis kék lángja megduplázódva tükröződött vissza két sötét szemében, de pupillái azonnal és egyszerre szűkültek össze.

– Helyes – mondtam, és leraktam a lámpát az asztalra. – Hagyd békén, kutya! – szoltam rá Rollóra, aki a különös szagú lámpát szimatolta, amiben gyenge minőségű konyak és terpentín keveréke égett. – Fogd meg az ujjaimat, Ian.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Kinyújtottam a két mutatóujjam, ő pedig lassan megmarkolta azokat két nagy, csontos kezével. Elvégeztem rajta néhány vizsgálatot, hogy lássam, történt-e idegrendszeri károsodás. Kértem, hogy szorítsa, húzza és nyomja meg az ujjaimat, majd végezetül meghallgattam a szívét, ami megnyugtató ritmussal dobogott.

– Enyhe agyrázkódás – jelentettem ki, azzal kiegyenesedtem, és rámosolyogtam.

– Az volna? – kérdezte, rám hunyorogva.

– Ez azt jelenti, hogy fáj a fejed, és hányingered van. Néhány nap múlva jobban leszel.

– Ezt én is megmondhattam volna – dörmögte, és visszafeküdt.

– Valóban – értettem egyet. – De az „agyrázkódás” sokkal jelentőségesebbnek hangzik, mint a „bezúzott fej”, nem igaz?

Ian nem nevetett, csak egy halvány mosollyal válaszolt.

– Megetetnéd Rollót, nénikém? Nem akart magamra hagyni az ösvényen, biztosan megéhezett.

Rollo a neve hallatán felcsapta a fülét, Ian markába dugta az orrát, és halkán vinnyogott.

– Ian jól van – mondtam a kutyának. – Ne aggódj! És igen – tettem hozzá, Ianhez fordulva. – Hozok neki valamit. Mit gondolsz, te le tudsz gyúrni egy kis kenyeret és tejet?

– Nem – válaszolta határozottan. – De talán egy korty whiskyt?

– Nem – vágtam rá ugyanolyan határozottan, és elfújtam a borszesz-égőt.

– Néném – szólt utánam, ahogy az ajtóhoz fordultam.

– Igen? – Egy gyertyát hagytam ott neki, és Ian nagyon fiatalnak és sápadtnak látszott a gyertya gyenge, sárga pislákolásában.

– Szerinted miért akarja MacDonald őrnagy, hogy indiánok legyenek, akikkel találkoztam az erdőben?

– Nem tudom, de szerintem Jamie tudja. Vagy legalábbis mostanra már biztos megtudta.